

[Brixtofte.]

jeg synes, at fru Lone Dybkjær er lidt selvmodsigende. På den ene side går det radikale venstre – sådan har jeg forstået det – ind for bloktilskud, og på den anden side vil fru Lone Dybkjær bestemme, hvordan kommunerne skal indrette sig. Først hvis man fastlægger lige præcis, hvordan den enkelte kommune skal handle, og hvilke krav, der skal stilles, vil fru Lone Dybkjær gå ind for bloktilskud. Men det er jo selvmodsigende, for man kan ikke samtidig sige, at vi går ind for bloktilskud og går ind for, at kommunerne bestemmer, og sige, at for øvrigt skal vi, samtidig med at vi giver et kommunalt selvstyre, bestemme, at I skal bestemme jer for det samme. Det er inkonsekvent, og det er en inkonsekvent radikal politik, og det står i skærende modstrid med, hvad det radikale venstre har sagt på dette område i mange, mange år. Jeg forstår ikke, hvorfor det radikale venstre i dag har taget en anden holdning til bloktilskud. Ofte når venstre har sagt, at vi går ind for bloktilskud, har vi fået at vide fra det radikale venstres side, at det måtte venstre ikke prale af, for det var en radikal idé, men i dag ser vi altså, at det radikale venstre benægter sine egne synspunkter.

Endelig vil jeg sige, at jeg håber på, at vi trods det at nogle er modstandere, kan få vedtaget dette lovforslag.

Til undervisningsministeren vil jeg til slut sige, at det godt kan være, at undervisningsministeren på en række forskellige områder i undervisningspolitikken kan få et flertal imod venstres politik, eller i hvert fald så mange stemmer, at venstres politik ikke bliver gennemført, men jeg synes, det er betænkeligt, at vi på det ene undervisningsområde efter det andet konstaterer, at der ikke kan træffes beslutninger med hensyn til undervisningspolitikken her i landet i øjeblikket. Jeg kan kun tage det som udtryk for, at vores socialdemokratiske undervisningsminister ikke ønsker at samarbejde om undervisningspolitikken.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Hr. Brixtofte kom lidt højt op til sidst. Jeg skal prøve at kommentere nogle af de bemærkninger, som hr. Brixtofte havde til det konkrete lovforslag, som vi i dag behandler.

Det drejer sig først om kapitel II, hvor hr. Brixtofte mente, at jeg i mine indledende bemærkninger havde afvist, at vi kunne kigge på dette kapitel. Jeg tror, at hr. Brixtofte efter-

følgende vil kunne se, at jeg netop understregede, at der vedrørende kapitel II foregik et koordinerende arbejde i kommunerne, og at jeg anså det for hensigtsmæssigt, at vi i udvalget kiggede på, om det betød, at der skulle gennemføres ændringer på dette område. Så der er altså ikke en afvisning af nogle af de problemer, som vitterlig eksisterer omkring kapitel II.

Så spurgte hr. Brixtofte om, hvordan jeg kunne komme til den opfattelse, at man i kraft af det lovforslag, som vi her behandler, kunne begrænse antallet af kurser og de initiativer, som man kunne lave i den enkelte kommune, og et øjeblik efter sagde hr. Brixtofte, at nærdemokratiet jo betød, at det ville blive vidt forskelligt fra kommune til kommune. Hvis hr. Brixtofte studerer § 16 i venstres forslag lidt nærmere, så vil hr. Brixtofte også heri kunne læse, at kommunalbestyrelsen på forhånd fastlægger, hvor mange penge man i kommunen vil bruge på dette område. Det vil sige, at kommer der flere initiativer end dem, der er afsat penge til, har kommunen altså en mulighed for at bremse det. Hvis ikke det er meningen, tror jeg, at § 16 bør formuleres anderledes.

Så var hr. Brixtofte for det tredje inde på spørgsmålet om nærdemokratiet, og at socialdemokratiet i og med at vi ikke gik ind for, at dette område skulle lægges ud til kommunerne, i virkeligheden også gik imod nærdemokratiet. Nej, det, vi går ind for, hr. Brixtofte, er, at deltagerne fortsat selv bestemmer. Jeg gad dog få det nærmere dokumenteret, at der skulle være mindre nærdemokrati i, at det er deltagerne, der bestemmer, end at det bliver de pågældende kommuner. Det, vi ønsker at fastholde omkring kapitel III, er jo netop, at man, når reglerne er opfyldt, skal oprette de pågældende kurser, som folk har meldt sig til.

Ifølge § 16 i venstres forslag vil dette ikke nødvendigvis være sådan; ellers forstår jeg heller ikke hr. Brixtofets bemærkninger om den forskelligartethed, som ville komme frem i de enkelte kommuner, der jo netop var en af ideerne med lovforslaget. Der er fra socialdemokratiets side ikke tale om mistillid til kommunalbestyrelserne, men der er tale om en tillid til oplysningsforbundene. Vi mener, at denne opgave, sådan som den er blevet løst i kraft af den gamle fritidslov, er blevet løst udmærket, og vi ser ingen grund til, at det skal ændres.

Så skal jeg bare til slut fredsommeligt til hr.